

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/158/2022
Identifikačné číslo spisu:	6419203407
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6419203407.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Obec Hodruša - Hámre, Hodruša Hámre 185, IČO: 00 320 617, zastúpeného Advokátskou kanceláriou SUCHÝ & PARTNERS, s.r.o., Banská Bystrica, Horná 13, IČO: 52 826 791, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Suchý, PhD., proti žalovaným 1/ SR - Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Banská Bystrica, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, 2/ Mesto Banská Štiavnica, Banská Štiavnica, Radničné námestie č. 1, IČO: 00 320 501, zastúpenému advokátom JUDr. Františkom Vavráčom, Banská Bystrica, Horná 51, o určenie neplatnosti Protokolu o prechode majetku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. z 9. septembra 2019, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19C/22/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. novembra 2021 sp. zn. 14Co/20/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. septembra 2020 č. k. 19C/22/2019-181 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti Protokolu o prechode majetku č. XXXX/XXXX/N. z 9. septembra 2019 v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „Protokol“). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovaným 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.1. V podstatnom uviedol, že podľa novej procesnoprávnej právnej úpravy (CSP) nie je možné žalovať neplatnosť právnych úkonov, ak takáto neplatnosť nevyplýva priamo z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP). Keďže v danom prípade išlo v zmysle Protokolu (ktorého neplatnosti sa žalobca podanou žalobou domáhal, pozn.) o prechod spoluvlastníckeho podielu (nie o prevod spoluvlastníckeho podielu) nebolo možné vyvodiť prípustnosť danej žaloby z ustanovenia § 140 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v spojení s § 40a OZ. Prípustnosť žaloby o neplatnosť Protokolu nevyplývala podľa názoru prvostupňového súdu ani z ustanovenia § 15a ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku

obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“), čo rovnako tvrdil žalobca, nakoľko v zmysle citovaného zákona bol tiež subjektom, ktorý mal na vydanie predmetných nehnuteľností nárok. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd žalobu ako neprípustnú zamietol, a to bez toho, aby sa zaoberal samotným hmotnoprávnym posúdením nároku žalobcu.

1.2. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešným žalovaným nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, keďže boli v konaní plne úspešní.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. novembra 2021 sp. zn. 14Co/20/2021 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným trovy odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a podľa jeho názoru neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

2.2. Odvolací súd ďalej uviedol, že v konaní bolo nepochybné, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti protokolu o prechode majetku v zmysle zákona o majetku obcí, ktorý uzavreli ako odovzdávajúci subjekt žalovaný 1/ a ako preberajúci subjekt žalovaný 2/, pričom predmetom odovzdania prevzatia boli nehnuteľnosti vo vlastníctve Slovenskej republiky v spoluvlastníckom podiele 1/2, ktorých správu vykonávali Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, z dôvodu, že nehnuteľnosti uvedené v protokole prechádzajú do majetku Mesta Banská Štiavnica - žalovaného 2/ podľa § 15a zákona o majetku obcí. Z obsahu spisu bolo tiež nepochybné, že spoluvlastníkom nehnuteľností uvedených v predmetnom protokole v podiele 1/2 je aj žalobca, a to na základe rozhodnutia súdu v konaní vedenom u Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/101/2010, v ktorom konaní bolo určené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností v podiele 1/2 práve z dôvodu aplikácie ust. § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí. Už v uvedenom konaní teda bola vyriešená otázka vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam, že tieto nehnuteľnosti boli prevedené z majetku Obce Banská Štiavnica do majetku Slovenskej republiky, pričom následne došlo k rozdeleniu Obce Banská Štiavnica, keď od tejto sa odčlenila Obec Hodruša Hámre a bolo určené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom aj sporných nehnuteľností v podieloch 1/2. Tieto okolnosti odvolací súd uviedol iba na doplnenie rozsudku súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

2.3. Odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie vo veci správne aplikoval, a to s prihliadnutím na predmet sporu a žalobný návrh žalobcu ustanovenie § 137 písm. d/ CSP, keďže žalobca sa nepochybne domáhal neplatnosti určenia protokolu o prechode majetku, ktorý bol uzavretý medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, teda domáhal sa určenia existencie právnej skutočnosti, že protokol uzavretý medzi žalovaným 1/ a 2/ je neplatný. Žalobný návrh, ktorým sa žalobca domáhal určenia právnej skutočnosti, ktorá z osobitného predpisu nevyplývala, bolo nutné považovať za vadný, a preto súd prvej inštancie správne pri aplikácii § 137 písm. d/ CSP dospel k názoru, že žalobcom koncipovaná žaloba nebola prípustným procesným nástrojom obrany prípadného nároku žalobcu, a preto ju súd prvej inštancie z týchto dôvodov zamietol. Neobstoí ani tvrdenie žalobcu, že v zmysle § 137 CSP je prípustná aj iná žaloba o určenie právnej skutočnosti ak má žalobca na takomto určení naliehavý právny záujem. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že výpočet možných žalobných nárokov uvedených v § 137 CSP je demonštratívny, a teda žalobca sa môže domáhať aj iných nárokov, ako sú demonštratívne uvedené v § 137 CSP, avšak zákonodarca vo vzťahu k určení právnej skutočnosti explicitne určil, že žalobu o určení právnej skutočnosti možno podať len ak jej prípustnosť vyplýva z osobitného predpisu.

2.4. Rovnako tak prvostupňový súd správne dospel k záveru, že pokiaľ sa žalobca domáhal určenia neplatnosti protokolu o prechode (nie prevode, pozn.) majetku, ktorý bol uzavretý v zmysle zákona o majetku obcí na uvedenú právnu skutočnosť sa nevzťahujú ustanovenia § 140 OZ a potom (aj) správne vyhodnotil, že žalobcom koncipovaná žaloba nie je prípustným procesným nástrojom obrany prípadného nároku žalobcu a správne ju súd pri aplikácii § 137 písm. d/ CSP zamietol. Odvolací súd navyše uviedol, že ani ustanovenie § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí nie je takým ustanovením osobitného predpisu, ktoré by pripúšťalo žalobu o určenie právnej skutočnosti tak, ako sa toho domáhal žalobca.

2.5. V neposlednom rade odvolací súd prisvedčil názoru žalovaného 1/, že v konaní Okresného súdu

Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/101/2010 bolo určené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností v 1/2, čím došlo k tzv. „skonsumovaniu“ jeho zákonného nároku podľa § 15 ods. 2 zákona o majetku obcí, keďže z rozhodnutí v predmetnom konaní nepochybne vyplýva, že súd určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností v 1/2 práve pri aplikácii § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí s tým, že Obec Banská Štiavnica, ktorej boli majetky pôvodne odňaté, sa následne rozdelila na obce Banská Štiavnica a Hodruša-Hámre (žalobca), z čoho nepochybne vyplýva, že nárok žalobcu pri aplikácii ustanovení zákona o majetku obcí, konkrétne pri aplikácii § 15a ods. 2 posledná veta, bol uspokojený.

2.6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. V podstatnom namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť uplatňovať jeho procesné práva v civilnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. V rozsahu svojej predsúdnej a odvolacej argumentácie opakovane tvrdil, že „v danej právnej veci existujú aj iné právne dôvody, pre ktoré je protokol neplatným právnym úkonom ... poukázal na ust. § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí, t.j. že podľa zákona je aj žalobca subjektom, ktorý má na vydanie predmetných nehnuteľností nárok, a to rovným dielom. Keďže žalobca nie je účastníkom protokolu, je tento protokol neplatný pre rozpor so zákonom o majetku obcí (ust. § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí) ... navyše ... výpočet druhov žalôb uvedených v ust. § 137 CSP je iba demonštratívny, t.j. podľa CSP sú prípustné aj iné žaloby, ako tie ktoré predpokladá CSP. A sú také súdy, ktoré podobnú žalobu akú podal žalobca v danej právnej veci procesne pripustili pretože si dali tú námahu, aby našli cestu, ako poskytnúť žalobcovi právo na súdnu ochranu.“. V tomto ohľade poukázal na rozhodnutie OS Martin sp. zn. 18Cb/55/2020, KS Trenčín sp. zn. 27Co/234/2018, či dovolacie rozhodnutie 6Cdo/137/2017. Žalobca ďalej uviedol, že „že žalobu ... bolo možné vyhodnotiť ako žalobu podľa ust. § 137 písm. c) CSP s tým, že žalobca na jej podaní nepochybne preukázal naliehavý právny záujem“. V závere žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia „z dôvodu, že v súčasnosti je v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX a LV č. XXXX. vyznačená plomba na základe Z - XXXX/XXXX, t. j. kataster nehnuteľností na základe protokolu nepovolil vykonanie záznamu, avšak môže sa stať, že povolí.“.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) dovolanie žalobcu zamietol. Uviedol, že nižšie súdy sa vecou riadne zaoberali a uplatnený nárok posúdili komplexne a zodpovedali všetky právne významné skutočnosti. Pokiaľ žalobca poukazoval na dovolacie rozhodnutie 6Cdo/137/2017, žalovaný 1/ okrem iného uviedol, že tam posudzovaný právny inštitút určenia neplatnosti zmluvy o záložnom práve bol jediný možný a účelný spôsob vyriešenia sporu. K rozsudku KS Trenčín sp. zn. 27Co/234/2018 uviedol, že na rozdiel od tam posudzovanej veci v teraz posudzovanom konaní prichádzala do úvahy určovacia žaloba na určenie vlastníckeho práva žalobcu. Poukázal tiež na dovolacie rozhodnutie 2ObdoV/11/2019 z ktorého odcitoval: „Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe nie je daný vtedy, ak by požadované určenie viedlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Tu ide predovšetkým o prípady, kedy sa žalobca domáha žalobou určenia neplatnosti právneho úkonu s tým, aby následne mohol žalobca podať žalobu na plnenie (napr. žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo žalobu na náhradu škody), alebo inú určovaciu žalobu (napr. žalobu o určenie vlastníckeho práva).“

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol a priznal mu náhradu dovolacích trov. V podstatnom poukázal na nesprávne východiska dovolania, ktoré zmiešavajú pôvodnú úpravu OSP s novou úpravou CSP, ako aj ustanovenia § 137 písm. c/ CSP s § 137 písm. d/ CSP. Uviedol, že žalobcom uvádzaný odkaz na súdne rozhodnutia je nenáležitý, pričom dovolacie rozhodnutie 6Cdo/137/2017 vôbec nesúvisí s predmetom žalobcom nastolených otázok.

6. Žalobca v reakcii na vyjadrenia žalovaných (body 4 a 5) zotrval na podanom dovolaní, uviedol, že súdy pri rozhodovaní sporov nie sú viazané označením právneho základu žaloby, ktorý žalobca uvedie v označení žaloby. Poukázal na dovolacie rozhodnutie 7Cdo/268/2019.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Najvyšší súd, vychádzajúc z argumentácie dovolateľa (bod 3 in fine) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovievania návrhu, pozn.).

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. Žalobca v podanom dovolaní namietal, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne (pozri bližšie bod 3).

11. K tvrdeniu dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril ku všetkým relevantným výhradám odvolateľa, ktoré boli právne významné a vyslovené nosné právne závery odvolacieho súdu nie je možné považovať za celkom zjavne neodôvodnené, či právne nekonformné.

11.1. Odvolací súd, ktorý potvrdil prvostupňový rozsudok, najskôr poukázal na správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu, na ktoré odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V prípade ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne

posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia následne uviedol rozhodné skutkové okolnosti posudzovanej veci (o Protokole, súdnom konaní vo veci sp. zn. 7C/101/2010, žalobnom petíte) a poukázal na správne právne závery prvostupňového súdu, predovšetkým k interpretácii § 137 písm. d/ CSP. Následne právne konformným spôsobom reagoval na odvolacie námietky, v rámci ktorých žalobca tvrdil, že mal naliehavý právny záujem na jeho žalobnom petíte, ďalej vysvetlil, prečo v danej veci nebola v hre aplikácia ustanovenia § 140 OZ (išlo o prechod nie prevod majetku) a že ustanovenie § 15a ods. 2 zákona o majetku obcí nie je takým ustanovením osobitného predpisu, ktoré by pripúšťalo žalobu o určenie právnej skutočnosti tak, ako sa toho domáhal žalobca.

11.2. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

11.3. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaní podaným dovolaním brojili proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Navyše je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Nad rámec veci, nakoľko právne posúdenie veci nebolo v zásade v hre (bod 11.3.), najvyšší súd uvádza, že žalobca podporil jeho dovoláciu argumentáciu aj odkazom na označené súdne rozhodnutia (OS Martin sp. zn. 18Cb/55/2020, KS Trenčín sp. zn. 27Co/234/2018, či dovolacie rozhodnutie 6Cdo/137/2017 a 7Cdo/268/2019). Najvyšší súd zastáva názor, že ustálenú prax dovolacieho súdu nepredstavujú rozhodnutia okresného, či krajského súdu. V prípade uznesenia sp. zn. 6Cdo/137/2017 najvyšší súd neposudzoval interpretáciu ustanovenia § 137 písm. d/ CSP, ale okolnosť, či bol daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti záložnej zmluvy za účinnosti predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (OSP), o ktorý prípad v teraz posudzovanej veci nešlo. A na rozdiel od veci sp. zn. 7Cdo/268/2019, v teraz posudzovanej veci nebolo sporné, aký bol petit žaloby. Vo veci sp. zn. 7Cdo/268/2019 najvyšší súd ustálil, že z obsahu samotnej žaloby tiež vyplývalo, že mohlo ísť nielen o žalobu podľa § 137 písm. d/ CSP, ale aj o žalobu v procesnom režime ustanovenia § 137 písm. c/ CSP. V teraz posudzovanej veci mimo akúkoľvek pochybnosť, žalobca (kvalifikovane zastúpený advokátom) žiadal vysloviť neplatnosť Protokolu, ako právnej skutočnosti v zmysle ustanovenia § 137 písm. d/ CSP. Nijako nebolo možné vyvodiť z obsahu spisu, že žalobca (dovolateľ) napr. žiadal o určenie vlastníckeho práva. Inak povedané v konaní postupne formulovaná argumentácia strany žalobcu spočívala (iba) v prispôbovaní dôvodov, pre ktoré je/bol Protokol neplatný, a nie napr. v tom, že v skutočnosti žalobca žiadal určiť jeho vlastnícke právo. Z uvedeného potom vyplýva, že argumentácia žalobcu (dovolateľa) sa realizovala iba v rozsahu posudzovanej právnej skutočnosti (Protokolu), teda iba v rozsahu ustanovenia § 137 písm. d/ CSP, prípadne aj (ako správne uvádzal žalovaný 2/) zmiešavaním časti ustanovenia § 137 písm. c/ CSP (naliehavého právneho záujmu) a ustanovenia § 137 písm. d/ CSP, ktoré zmiešavanie - na rozdiel od predchádzajúcej procesnej úpravy (OSP) - v prípade aplikácie Civilného sporového poriadku už nie je možné. V neposlednom rade vo veci sp. zn. 7Cdo/268/2019 išlo o prípad spojený s ochranou

slabšej strany a v situácii, keď súdy vec explicitne posudzovali nielen cez prizmu ustanovenia § 137 písm. d/ CSP, ale tiež ustanovenia § 137 písm. c/ CSP (pozri body 2.2. in fine, 14.1. a 17 in fine odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2019), čo nebol prípad teraz posudzovanej veci.

13. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

14. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.